

SOPRANA ELENA MOȘUC, DEBUT STRĂLUCIT LA ATENA

(Costin Popa – 1 decembrie 2016)

Sala Alexandra
Trianti

Luna noiembrie a programat în Sala Alexandra Trianti a complexului Megaron din Capitala Greciei o serie de spectacole cu populara „Traviata”, având-o printre interpretele rolului titular, ca vedetă, pe renumita soprană Elena Moșuc, cea care a purtat personajul verdian în triumf peste tot în lume, îndeosebi prin prezențe memorabile pe marea scenă a teatrului Scala din Milano.

Centrul multicultural Megaron, inaugurat oficial în 1991, are în componență un complex de săli cu destinații multiple pentru spectacole de operă, teatru, balet, concerte de orice gen, conferințe, expoziții, lectură etc. Construcția a fost inspirată de soprana greacă Alexandra Trianti (1901-1977), fondatoarea Asociației Prietenilor Muzicii, iar primele fonduri pentru finanțare au venit din partea legendarului dirijor Dimitri Mitropoulos, care a oferit veniturile obținute în urma concertelor pe care le-a dat la Atena cu Filarmonica din New York. Construcția a durat mulți ani și cuprinde patru săli având între 400 și 2000 de locuri, o alta pentru banchete ce poate primi până la 1000 de persoane și grădini pentru un număr de 4000 de spectatori.

Sala principală cu 1750 de locuri, ce poartă numele Alexandrei Trianti, și-a deschis porțile în 2004, printr-un concert al Filarmonicii din Berlin, sub bagheta lui Sir Simon Rattle. Un auditorium impresionant, cu trei randuri de balcoane și loji laterale deschise, într-o arhitectură modernă și coloristică plăcută, dominată de nuanțe de bej și maro-roșcat. Acustica naturală este suverană.

Ultima inaugurare la Megaron a avut loc în 2010 când Riccardo Muti, la pupitrul Filarmonicii din Berlin, a dirijat un concert în grădinile monumentale ale complexului.

Violetta verdiană, rol-autograf pentru Elena Moșuc

Pentru artista româncă, Violetta rămâne unul dintre rolurile-autograf, căruia îi adaugă permanent noi valențe. Este și firesc, Elena Moșuc forează adânc în specificitățile personajelor sale, nu se mulțumește niciodată cu performanța împlinită, chiar dacă validarea vine prin succese pe scene ilustre și în fața unor asistențe pretențioase. În plus, în actualul stadiu de evoluție a vocii, care a căpătat rotunjimi noi ale registrului central și culori îmbogățite prin consistență timbrală, artista conferă lecturii sale o patină dramaturgică sporită, evidentă prin tirade viguroase, prin accente răscolitoare, îndeosebi în marea scenă a confruntării cu Germont din actul secund („Morro! la mia memoria” și nu numai), dar și în implorările adresate Divinității („Ah, gran Dio! Morir sì giovine”) în fața morții. Mai înainte, dezlănțuiri explozive precum „Follie! follie!” sau „Sempre libera” din prima arie au impresionat.

Elena Moșuc
(actul întâi)

Alternanța unor asemenea secvențe cu rostiri lirice, subtile vine din capabilitatea sopranei de modelare a frazelor muzicale. Să nu uităm că Elena Moșuc este o desăvârșită belcantistă, unanim confirmată. Aici își au sorgintea minunatele desene melodice construite în crescendo, apoi în decrescendo pe același arc de respirație, precum și atacurile moi de sunet ale notelor înalte, înzestrări de expresivitate străbătute de trăire intensă, pasiune și dăruire în cânt. Nu trebuie uitate coloraturile perlate care abundă în marea arie din primul act, executate strălucitor și pregnant. După cum, nu trebuie uitat tradiționalul Mi bemol-ul acut al finalului acelei arii. Suplimentar, amintindu-și de o prestație a Mariei Callas într-un memorabil spectacol din Mexicul anilor '50, Elena Moșuc a încheiat concertato-ul de la sfârșitul actului al II-lea cu încă un Mi bemol acut pe care partitura nu-l conține și al cărui adaos este mai puțin potrivit atmosferei, dar domină spectaculos scena.

Partener pe măsura sopranei a fost baritonul grec Dimitri Platanias (Germont-tatăl), și el cu prezențe dese în importante teatre ale lumii, plămăditor al unui personaj stâncos, implacabil, susținut de o vocalizare robustă, egală între registrele de glas și de sunete abundente în armonice. Deși a derulat o linie vocală expresivă, un câștig suplimentar ar putea veni din evitarea monotoniei, liniarității unor fraze muzicale.

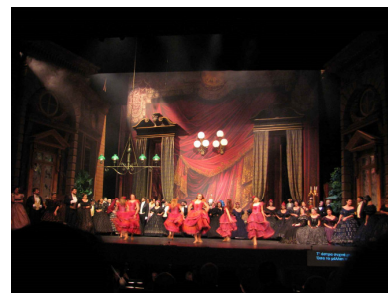
Dezamăgitoare mi s-a părut evoluția tenorului Antonis Koroneos (Alfredo), posesorul unui glas fără mare amplexare și, în plus, cu un cânt afectat de intonații sub tonul just, emise nazal, alături de multe sunete „deschise”, neconcentrate, instabile sau note înalte opace. Pe alocuri, o ușoară răgușeală a trădat, poate, o stare de sănătate mai puțin perfectă.

În alte roluri mai importante, i-am ascultat pe Alexandros Tsilogiannis (foarte bun Gastone), Christos Amvrazis (Baron Douphol cu sunete detimbrate), Vassilis-Denachis Kostopoulos (insonor Marchiz d'Obigny), Pavlos Sampsakis (Dr. Grenvil cu glas plăcut), Angelica Cathariou (Flora), Alexandra Mattheoudaki (Annina), toți membri al Operei Naționale Grecești, căreia i-a aparținut producția semnată de Nikos S. Petropoulos.

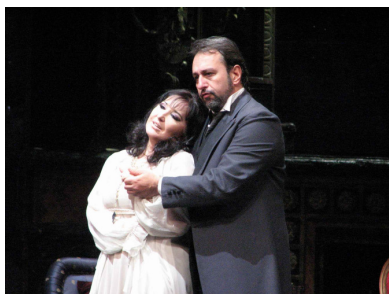
Spectacolul, îndeosebi prin decoruri, a avut o patină vetustă, înfățișând un platou mult prea încărcat și o atmosferă muzeală greoaie. L-a animat jocul actoricesc al soliștilor, corului și prestația baletului, în special în dansul „țigăncușelor” din scena a doua a actului secund. Coregrafia și mișcarea scenică au fost semnate de Fotis Diamantopoulos.

Dimitri Platanias și Elena Moșuc
(actul al II-lea)

Dansul țigăncușelor
(actul al II-lea)

Elena Moșuc și Antoni Koroneos
(actul al III-lea)

Aplauze pentru Elena Moșuc

Dirijorul Lukas Karytinis a condus Orchestra Operei Naționale Grecești, un ansamblu de foarte bună factură, cu instrumentiști remarcați prin aerisita partidă a coardelor sau expresivitatea „lemnului”. Bagheta a indus tempouri juste și deși înclinația pentru excesele alămurilor a fost evidentă, întregul a funcționat bine.

Debutul atenian al Elenei Moșuc – o nouă confirmare a valorii.